

Kasvaa kallioista linna.

(Helsingin työväenyhdistyksen talorakennuksella
helmik. 1907).

Katoaa kallio, siirtyy sivulle, tasakulmiksi noppanappuloiksi muuttuu, korkeina kasoina kohoo näitä kahden puolen. Vierustalla on kaivauttu maan pinnan alapuolelle, kalliopohjaan saakka. Siitä lähdetään ylöspäin ponnistamaan, kivi kiveen liittyä, perustusta pannaan, kivijalka kohoo.

Nouseva on linna, ei orjien asunnoksi, vaan yhteistyön tyssijaksi, kohoova *kansan* talo!

Ei vaivatta synny, kivutta ilmoille kohoaa.

Työtä tarvitaan.

Kilkkaa kalkkaa. Tasaisessa tahdissa putoo moukarin möykky, pora uppoo yhä, kaivautuu kallioon ja juhlallisella jyrähdyksellä siirrähtävät lohkarit. Voimakkaat kädet vääntävät, jännitetyin vartaloin kankia käännetään, kivet kiipeilevät paikoilleen. Tarkkaan osatut iskut lohkovat lohkarit pienemmiksi, tasailevat kulmia pois. Niputellen naputellen vasarat silittävät sivuja, suoriksi kulmia kalkuttavat. Raaka kivi saa muotoja, kova kallio tottelee. Työ käskee.

Puhaltaa vihainen viima, kovin porottaa pohjonen, kylmä käy luihin ja ytimiin. pakkanen panee poskia. Paljaat sormet vartta puristavat, ohut puku ei tuulta pidä. Mutta täytyy! — Kotona odottavat nälkäiset suut. — Moukari kohoo, kanki kääntyy, vasara kilkkaa.

— — — Palkkatyöllä, raadannalla raivataan kapitalismin kalliota pois. Aineksista uusia muotoja muovataan, osiksi tulevaisuuden kirkkoon ne kohotetaan.

Kilkkaa kalkkaa.

Orjat yössä takovat tulevaisuuden sampoja. Vihainen on viima ja ohut on ryysy. Mutta kansan talo on oleva lämmin ja valoisa. Kyynelillä ja verellä ostetaan jokainen tuuma vapauden valtakuntaa, vaivatta ei vaivasta päästä.

Ropoja tarvitaan, työttömiä on vielä. Kokoaa köyhälistö, rikkailtakin kerjää muruja, kalkuttavat kivimiehet! Harmaakivikallio harmaakivilinnaksi vaihtuu. Työ tekee satujen taikoja. Työ luo uudesti ihmiskohtalot.

Katoo kallio, louhikko linnaksi muutu, koha kansan talo!

